

Amonita

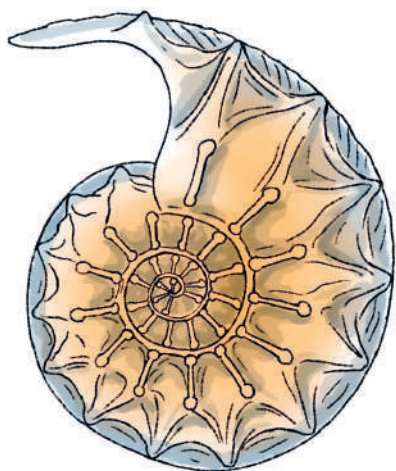
v bludišti
záhad

Petr Stančík
ilustrovala
Galina Miklínová

Amonita

v bludišti záhad

*Amoniti ze sbírky Amonitů
obj. č. 23*

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Petr Stančík, 2025

Cover and illustrations © Galina Miklínová, 2025

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2025

ISBN 978-80-277-6785-4 (pdf)

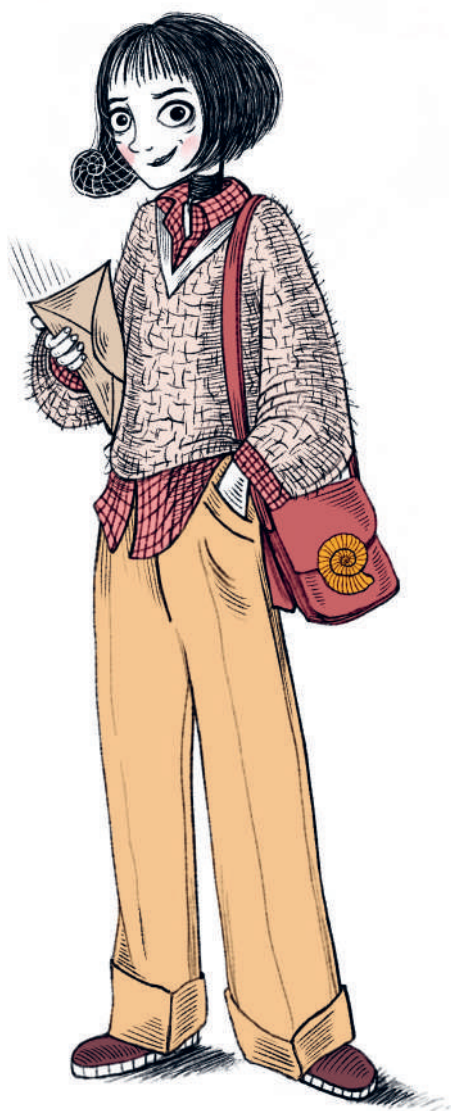
Amonita

v bludišti záhad

Petr Stančík

ilustrovala Galina Miklínová

Ty, kdo držíš tuhle knížku v ruce,

svět kolem tebe je plný neviditelných vláken – tajemství, která čekají, až je někdo rozplete. Ulice, jimiž denně chodíš, nesou svoje příběhy. Lidé, které potkáváš, skrývají v očích víc, než prozrazují slovy. Je to, jako by měl svět milióny kapes a v každé z nich schovával malý záhadný poklad.

Řešit záhady má smysl. Ne proto, aby člověk vypadal chytře, ale proto, že každá nalezená pravda Ti pomáhá pochopit svět. Když odhalíš nějaký zločin, zjistíš, že být čestný a poctivý je dobré ne proto, že se to „má“. Ale proto, že být čestný a poctivý je prostě fajn. A když se naučíš dívat pozorně, zjistíš, že se nic neděje jen tak náhodou – a že všechno dobré i špatné na světě má svůj smysl.

Ale nezapomeň: tou vůbec největší záhadou je vždycky každý sobě sám. Tvoje myšlenky, sny a obavy jsou jako mapa neobjevené krajiny, kterou se teprve učíš číst. A pokud budeš hledat odpovědi kolem sebe, možná najdeš i ty, které máš uvnitř.

Každý příběh nemá dobrý konec, takový už je život. Ale zvědavost je dobrá vždycky. A nikdy se neboj ptát.

Tvá Amonita

P. S.

Už pro Tebe chystám další knihu svých záhad, tak se těš!

Zpráva mrtvých holubů

„Největší trhák sezóny: *Láska v bublinové síti* – První opera na světě složená živou velrybou!“ slibovaly plakáty. A opravdu, ze začátku to znělo docela zajímavě. Po třech hodinách se však vrzání smyčců, kvílení žestí a pištění sopranistek, napodobujících podmořské zpěvy keporaků, proměnilo v čiré mučení. A já v duchu zuřila: „Paní Kleštířová je očividně poněkud masochistka!“ Vstupenku na velrybí operu mi totiž daroval náš soused Kleštíř. Prý si ji koupila jeho manželka, pak ale náhle onemocněla. Šťastná to žena.

Opona konečně padla jako první facka na hasičském bálu. Vyzvedla jsem v šatně bundu, přehodila si ji přes bílé večerní šaty a pádila domů nakrmit svoje miláčky.

Doma jsem neztrácela čas převlékáním, popadla jsem pytlík se zrním a běžela na plochou střechu našeho domu, kde mám holubník. Budou už určitě hladem bez sebe.

Na střeše se mi však naskytl hrůzný obraz: sedm bílých hlav mých poštovních holubů šampionů viselo bezvládně ze svých krbců.

Poznámka pro neholubáře: krbec je díra v holubníku, aby holub mohl dovnitř a ven. Jasně?

Upustím krmení na zem a беру svého nejmilejšího holuba Tesáka do dlaní. Foukám mu do zobáčku a zkouším ho oživit, ale všechno je marné. Vytáhnu z krbců i ostatní. Všichni jsou studení jako ušní lalůčky himálajského yettiho.

Jsem autistka. Lidé si o nás autistech myslí, že necítíme žádné emoce. Ale my je cítíme. Nejspíš ještě mnohem víc než ostatní lidé. Jenomže je ze sebe neumíme dostat ven. Pohled na bledé mrtvolky mi vyrazil dech. Kleknu si na kolena, začnou mi téct velké těžké slzy. Tisknu si Tesáka na hrud', jako by bušení mého srdce mohlo probudit to jeho.

Když mě přešel pláč, přišel na řadu vztek. Kopala jsem do holubníku jako šílená a vyřvávala pomstu k nebi. Konečně jsem se uklidnila a začala zase přemýšlet. Musím najít vraha a arcikrutě se mu pomstít.

Sešla jsem po schodech do našeho bytu a ve spíži vytáhla hermeticky uzavřenou dózu. Odpočítala jsem dvacet šest zrněk kávy arabika z Kostariky plus třináct zrněk kávy robusta z Etiopie a v ručním mlýnku je umlela na střední hrubost. Kávu jsem nasypala na sítko do konvičky Moka Express italského inženýra Alfonsa Bialettiho z pravého hliníku, přistavila jsem k šatní skříni štafle a na vršku uvařila šálek voňavé kávy (bez mléka, bez cukru, bez řečí).

Mamka se čílí, že vařím na skříni, protože pára z konvičky vyžírá do stropu kolečko. Nechápe, že každý

metr navíc je dobrý. Nejlepší chuť má totiž káva vařená při 93 stupních Celsia. Teplota varu vody roste s tlakem vzduchu a tím pádem klesá s nadmořskou výškou. Podlaha našeho bytu leží 247 metrů nad mořem čili u nás doma se voda vaří při 99 stupních. Na těch ideálních 93 stupňů se var sníží až kolem 2000 metrů nad mořem. Proto nejlepší kávu v Česku můžete dostat na vrcholku Sněžky.

S kouřícím šálkem v ruce jsem se zavrtala do svého myslokřesla.

Myslokřeslo je mamutí ušák, který jsem zdělila po babičce. Původní kytičkované čalounění se mi nelíbilo, takže jsem ho rozpárala. Masité uši jsem zvenčí obalila olověným plechem, který mi při sezení stíní hlavu od slunečního větru i reliktního záření, takže moje myšlenkové pochody mohou nerušeně pochodovat. Vylepšené křeslo jsem na závěr potáhla novou látkou s oranžovými spirálami na šedém pozadí. Šedá a oranžová barva samy o sobě nejsou nic moc, ale dohromady ladí úžasně. Oheň a popel. Oranžová šedou nabíjí energií. Šedá oranžové na oplátku dává řád a kontrastem ji rozzařuje.

Jakmile ve mně zmizela poslední kapka kávy, bylo mi jasné, že ze všeho nejdřív musím zjistit příčinu úmrtí. Vyběhla jsem tedy zpátky na střechu a přesně v tu chvíli zvony na věžích kostelů po celém Lermu začaly odbíjet půlnoc. Pod studeným měsíčním světlem vrhaly věci řídké stíny připomínající obrysy přízraků. Napadlo mě: co když tu vrah právě teď čeká na mě? A hned mi podél páteře naskočila husí kůže. Rychle jsem holubí mrtvolky naskládala do pytlíku od zrní a letěla domů, div jsem se nepřizabila na schodech. Doma v bezpečí jsem oběti uložila na svou poličku v lednici, kam nikdo jiný nesmí, rychle se osprchovala a zalezla do pe-pe čili peřinového pelechu.